

Nefesini Tut

– eylülrengi · 12 Ocak 2016

O Gün

Yeni bir gün, yeni bir mutluluk karesi ömrümün albümünde yerini alacak olan ,yeni bir serüven. Mevsimlerden kış.Karlar daha dün eridi.Yağmur aldı götürdü çılgın kar kütlelerini.

Sokağa çıktığım an itibariyle yüzümü yalayan ılık rüzgar, masamdaki takvimi Eylül ayında bıraktığımı hatırlattı bana.Gülümsedim.

Sonbahar kokuyordu sokaklar.Hasretimi dindiriyordu hafiften esen ılık rüzgar.

Adımlarım yavaştı,zihnimdeki ezginin ritmine ayak uyduruyordu ayaklarım.Sanki yetişmem gereken bir sınavım yokmuş gibi.Koşmam gerekirken oyalanıyordum.Dünya benim etrafımda dönüyor gibi hissediyordum o an.Zamanı yavaşlatmışım gibi.Yelkovana durmasını emretmişim ve emrime itaat eden akrep olmuş gibi.

Yavaş ilerliyordum.Mesafeler yitip gitmiş gibi.

Gökyüzünden salına salına yeryüzüne düşen yağmur taneleri tenimle buluştukça içimdeki mutluluk denizine kalbimdeki gemiden filekalar iniyordu.Güvende hissettiriyordu ılık hava.Güneş ışığı...

Gökkuşağının altından geçen çocuklar gibi,uçurtma yarıştıran kardeşler gibiydim,mektup bekleyenin postacı amca ile buluştuğu an gibiydi o gün.

Botlarımın bağcıklarına düğüm atıp kapıyı üzerime çektim.Yürümeye başladım yağmurun kollarına bıraktım kendimi, koca gövdemi ıslatması için.Şemsiyeye ihtiyacım yoktu.Yağmur benim için kaçınılması, saklanması korunulması, gereken bir şey değildi.Aksine yağmur benim tek sığınağımdı.Acılarımı dindirmese de hafifletirdi.Yağmur rahmetti. Bana Yaradan'ı hatırlatır, yalnız olmadığımı dile getirirdi sesi.Şükür ederdim ben de ,gökyüzüne yönelir de.

Birkaç adım attım usulca.

Saate baktım biraz daha hızlandım.

Ayağım bir taşa takıldı düştüm sonra.

Öyle irice bir taş değildi oysa takıldığım.

Üstüm başım ıslanmış çamur olmuştu her yanı.Gözlerimden akan iki üç damla yaşla ayağa kalkmaya çalıştım.Olmadı, ilk sefer yalpalandım.Tekrar düştüm yere,biraz daha ıslandım.İkinci kez kalkana dek oturdum soğuktan buz kesilmiş kaldırım taşlarının üzerinde.Acı, soğuk, hissetmediğim kavramlara büründü bir an sonra.Kalkmak için çaba harcamayı bıraktım.Yorulmuştum.Tekrar kalkacak gücü bulamadım kendimde.Hissettiğim yorgunluk daha öncekilerin toplaşıp gelmesindendi elbette.Önceki düşüşlerin ağırlığıydı üzerime çöken. Bir kere düşmeyle yıkılır mı insan?Olmaz öyle.

Çabalamayı bıraksam da hayat devam ediyordu.Ömrüm boyunca bu taşlar üzerinde kalamazdım.Sabah vakti yerini kuşluğa bırakacak,insanlar caddeye doluşacaktı.

Saate baktım.Sınava çoktan geç kalmıştım.Bu halde okula gidemezdim.Son bir kez davrandım rüzgara, alsın götürsün beni evime diye.Hava ağırdı tuttum kollarından beni ayağa kaldırdı.Kapının önüne geldim, zili çaldım.Annem açtı ve kızgın gözlerle kirlenmiş pantolonuma baktı.Tek kelam etmeden usulca eve

girdim.

*****

Ertesi gün.

Yağmur o günde mesken tutmuştu şehrimi.Kaldırım taşları ıslak,haliyle bir o kadar da soğuk.Düşmemem gerek dedim içimden ve gülümsedim gökyüzüne.Yan evin bahçesindeki kavak ağacının en uç kısmına takılıvermiş uçurtmaya el salladım gülümseyen dudaklarımla.Yetişeceğim bir sınav yoktu.Ama ben hızla ilerliyordum.İroniyi hissedip tekrar gülümsedim.

'Hay aksi!'

Yine oldu işte, yine taşa takıldı ayağım.Hem de onu daha önce bıraktığım yerde.Başka bir yerdeki başka bir taş değildi beni sendeye uğratan.Aynı kaldırım,aynı irilik,aynı grilik...

Yürüdüm tekrar.

Ayağımdan bacağıma doğru yükselen bir acı hissettim çok geçmeden.Ayağımı burkmuş olmalıydım.Birkaç kez salladım ve yer çekimine bıraktım acısından kurtulmak için.Yoluma devam ettim.Yürüdükçe hafifledi acısı.Bir zaman sonra ayağımın burkulmuş olduğunu dahi unuttum.Ve koşmaya başladım.Özgürlüğe koşuyordum sanki.Sınava yetişmek değildi derdim.Biyoloji dersini kaçırmamak için acele ediyordum.Yağmurun nasıl yeryüzüyle buluştuğunu öğrenmek için,böcek yiyen bitkilerin dünyasında heyecan dolu bir serüven yaşadığımı hayal etmek için,toprağı sevmek ondan uzaklaşmamak için,kurbağaların balık gibi göle girip ergin bir şekilde toprağa ulaşmasını ilginç bulmak için...

Yanından geçerken kulaklarıma şenlik veren konservatuara gülücüklerimi saçıp, derin bir nefesi ciğerlerime bahşedip yoluma devam ettim.

Birkaç metre sonunda okula ulaştım.Bahçe kapısından okul içerisine geçiş yaptım.Merdivenleri ikişer üçer atlayarak sınıfımızın kapısına geldim.Koridor bomboştu ve tüm kapılar kapalıydı,öğretmenler sınıflara dağılmış olmalıydı.Yok yazılmamış olmak umuduyla kapıyı tıklattım,sahte bir öksürükle boğazımı temizledim ve kapıyı açtım.

'Geç kağıdı al,gel!'

Biyoloji öğretmenimin dediğini yapmak üzere çantamı sırama bıraktım ve buruk bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirip sevinç ve umutla girdiğim sınıftan yorgun ve bıkkın ayrıldım.

*****

Bugün.

Üstüm başım tam takım yola düştüm yine bu sabah.Kapıyı çektim.Okula doğru yol almaya başladım.Adımlarım ne olması gerekenden yavaştı ne de oldukça hızlıydı. Bugün ne sınavım vardı ne de biyoloji dersine geç kalmak üzereydim.Adını dahi hatırlamadığım bir ders için sabahın köründe çantamı hazırladım,üstüme son derece çirkin üniformalarımı geçirdim ve kahvaltımı dahi yapamadan dışarı çıktım.

Öylesine yürüyordum işte ,her sabah yaptığım gibi.

Takılıp düştüğüm, sonra ayağımı burktuğum kaldırımda korkusuzca yürüyordum.Önümdeki taş

baktım.Bu beni yerlere seren, bana acı çektiren o gri irilikti. Alt ettim seni dercesine sırttım kaldırımın üzerindeki o zalime. Botumun ucunu gövdesine yasladım ve onu karşı kaldırıma fırlattım.Yoluma çıkamazdı artık,kurtulmuştum.Nefesimi tuttum birkaç saniye ve ciğerlerimdeki tüm havayı gökyüzüne boşalttım.Dudaklarımdan yükselen duman gülümsetiyordu.Bir an kayboluyor ve ardından tekrar derin nefes almak isteği uyandırıyor içimde.Nefes almak güzel dedim kendi kendime.Ne güzel şey yaşamak. Yürümeye devam etmek üzereydim ki karşı kaldırımda küçük bir kızın yere kapaklandığına şahit olduğum an olduğum yerde kaldım.Elinden tutup onu kaldırmak isteği ayaklarıma karşıya geçmesi için emrederken düştüğü yerde duran taşın bakan gözlerim durmamı söylüyordu.

Düşmesine sebep olan bendim.Onu olduğu yerden kaldırmak bana düşerdi elbet.Ama izin vermezdi benliğime yapışmış olan mahcubiyet.

Birkaç saniye kaldırımın üzerinde kaldı.Sonra ayağa kalktı.Üzerindekileri silkeledi.Ve onu yere seren taşı ayağıyla yavaşça itip kenara fırlattı.Kimsenin ona takılıp düşmeyeceği ücra bir köşeye bıraktı ve yoluna devam etti.

Gülümsedim.

Ve karşıya geçtim koştum küçük kızın peşinden ve hızına yetiştim.

'Bekle!'dedim nefes nefese kalmış bir vaziyette.

Arkasını döndü.Ve meraklı gözlerle gözlerimin içine baktı.Kakülünü kaşlarının üzerine bırakmıştı, düz ve kumral saçları omzuna geliyordu.Kahverengi iri gözleri vardı.Önlüğünün üzerine pembe bir mont giymişti, çizmelerinde ponponlar vardı.Dişlerinden birkaçı yenisine yer açmak için yuvasını terk etmişti.O kadar masum görünüyordu ki!Hayatta karşılaşacağı zorlukların onu bu cıvıl cıvıl renklerden kahve tonlarına ulayacağından habersizdi.Ayağına takılan her taş onu bir öncekinden daha çok incitecekti.Kumral saçlarına aklar düşecek, en sonunda rengini tamamen yitirecekti.

'Bundan sonra ayağına bir taş takılırsa onu kenara koyma.Bir başka kaldırıma at.Çünkü eğer onu kimsenin göremeyeceği bir yerde saklarsan, bir başkasının ona takılıp düşmesine,düşüp de ayağa kalkmasını öğrenmesine engel olursun.Sakin bir daha yapma bunu olur mu?'

Küçük kız başını evet anlamında salladı ama gözleri hiçbir şey anlamadığını söylüyordu.O anlamamıştı,ama ben her şeyi kavramıştım.

O küçük gri taş ,bana, bir okulun öğretebileceğinden çok daha fazla şey öğretmişti...

ithaf:dolaşım sistemi anlatırken bana kendimi alyuvar hücreleri gibi hissettiren emektar biyoloji öğretmenime...